

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2024r.

sprawy **M. W.**

skazanego za czyn z art. 165§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 6 lipca 2023r., sygn. akt II AKa 51/21,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 3 listopada 2020r., sygn. akt XIV K 76/18

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Autor kasacji postawił w niej dwa zarzuty, a mianowicie zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 165§1 pkt 2 k.k., oraz rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k.

Pierwszy z zarzutów kasacji nie mógł okazać się skuteczny. Sąd Odwoławczy w swoim orzeczeniu dokonał pewnych zmian wyroku Sądu Okręgowego, w tym w przestrzeni opisu czynu przypisanego skazanemu, jednakże determinujących kwalifikację prawną czynu ustaleń faktycznych, jak i samej subsumpcji, dokonał Sąd I instancji. Tym samym, jako zarzut skierowany pod adresem tego Sądu, jest on w istocie zarzutem niekasacyjnym.

Ponad powyższe przypomnieć także wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze zatem bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne, które, w przedmiotowym postępowaniu, są przez skarżącego konsekwentnie podważane, o czym świadczy chociażby drugi z zarzutów kasacji. On także nie był jednak zasadny.

Jak wynika z treści tego zarzutu, uchybienie Sądu Odwoławczego polegać miało na niewłaściwym i niepełnym rozpatrzeniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych z pkt II ppkt 1, 2 i 3 apelacji obrońcy skazanego, co do okresu, w którym M. W. miał wprowadzać do obrotu środki zastępcze. Tym samym zarzut ten nie dotyczy *de facto* naruszenia przez Sąd II instancji przepisów postępowania, lecz poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Zarzut o takim charakterze jest jednak, w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Jedynie zatem na marginesie należy wskazać, że kwestie związane z ustaleniem okresu, w którym działał skazany, Sąd omówił na str. 101-102 motywów pisemnych orzeczenia, czyniąc to w sposób rzetelny i przekonujący. Wskazał on, jakie okoliczności sprawy i jakie dowody, wzajemnie ze sobą powiązane, pozwoliły na wyciągnięcie ostatecznych wniosków w tej przestrzeni. Wbrew twierdzeniom skarżącego, okolicznością przesądzającą nie było wyłącznie kilkukrotne zatrzymanie u skazanego środków zastępczych, ale także takie okoliczności, jak sprowadzanie tych środków w pokaźnych ilościach z Chin drogą pocztową, zaopatrywanie się w nie u H. P., czy posiadanie dużych sum pieniędzy. Wzajemne powiązanie tych okoliczności oraz ich ocena przez pryzmat uznanych za wiarygodne zeznań świadków – osób zaopatrujących się u skazanego w dopalacze, umożliwiła więc także dokładne osadzenie działalności M. W. w czasie.

Konkludując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasacyjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[ms]